

Program

Január 15. 18 óra

Lovas zarándoklat egy kápolnáért a Szent Korona országai körül

Előadók: Chemez Farkas, Hották Attila és Faragó István lovas zarándokok
Kiállítás Chemez Farkas fafaragásaiból

Január 22. 18 óra

„Az én szerelmem, Magyarország”
Tolcsvay Béla zeneszerző, énekmondó önálló estje

Január 23. 15 óra

Bormustra

Január 29. 18 óra

A népek országútján. Vereb és környéke a Római Birodalom bukásától a magyar államalapításig

Előadó: dr. Fülöp Gyula régész
Miklós János szobrász- és keramikusművész kiállítása

Február 5. 18 óra

Fehérvár jelentősége a középkorban

Előadó: dr. Siklósi Gyula a történelemtudomány (régészet) kandidátusa

Február 12. 18 óra

Lacika és a nagy fehér asszony bemutatja Pajzán Székely Mesés Estek felnőtteknek

Előadók: Éger L. László szerző, előadó és Fazekasné Domak Anikó népzeneész, etnográfus

Február 19. 18 óra

A szívbe írt igazság útja
Mesék a mesékről, amelyek a hagyományt hordozzák.

Előadók: Buzás Kálmán várostörténész, Buzás Dániel és Buzás Krisztián

Február 26. 18 óra

Az Iszlám valódi arca
„Küzdelmek árán a Kelet fényei felé.”
Vámbéry Ármin és Germanus Gyula orientalisták munkássága

Előadók: Nyárai Orsolya és Nyárainé Boromisza Klára
Utazási emlékek, keleti tárgyak kiállítása

Március 4. 18 óra

Erotika a művészetekben II.
Előadó: dr. Bálint Sándor szülész-
nőgyógyász, pszichoterapeuta

Március 11. 18 óra

Vendégünk Kú Lajos olimpiai ezüstérmes magyar labdarúgó
Hajrá Vereb! Kiállítás a Verebi Football Club történetéből

Támogató:

Nemzeti Kulturális Alap

Verebi Esték 2016.

Azt megelőzően, hogy immár több mint tíz éve megvettük a lakható, ám erősen tatarozásra szoruló, több mint százéves, vert falú parasztházat, jókora telekkel a szomszédos Pázmándon, legutóbb süvölvény kamaszként jártam a Velencei-tó környékén. Úgy keveredtünk ide, hogy idős korunkra kerestünk egy békés, élhető menedéket, ahol a kiskertben megtermelhetjük magunknak a konyhára valót, állatokat tarthatunk, kutyát, lovat, mert azt valljuk, e két utóbbi nélkül élni lehet, de nem érdemes. Ehhez azonban vissza kellett menni falura. Mondom, viszsza, mert feleségem kun leány, Kerekegyházán gye-
rekeskedett, én pedig Máriabesnyőn.

Hosszadalmas kutatás után, két barátunk – Balogh József kályhászmester, és Tolcsvay Béla énekmondó – révén ide, a Magyar Toszkanába vezérelt a Gondviselés. A házunk teljes felújítása és bővítése, parasztház jellegének visszaépítése kizárólag helyi mesteremberek nagyszerű keze munkáját dicséri. Az elképzeléseinket Köllő Zolival, az ácsok és asztalosok gyöngyével, a reneszánsz parasztember mindenhez értő, ma már egyre ritkább képviselőjével egyeztetjük, megfogadva minden tanácsát, tulajdonképpen rábíztuk az egész építkezés vezetését. Hasonló helybeli zsenikkel végezte el a munkát, olyanokkal, mint az azóta sajnos tolószékbe kényszerült Burián Pista kőműves, Nagy Gábor, a környék egyik legjobb borásza, aki akkoriban még villanyszerelőként tevékenykedett, vagy Ambrus Imre, akinek a víz, csatorna és fűtés beszerelését köszönhetjük. A tervezést a szép emlékű Majdán Karcsi bácsi jegyezte, aki tudta, hol, kinek, mikor kell letenni egy doboz desszertet, hogy olajozottan menjenek a dolgok. A későbbi munkák nyomán klapot kell emelnünk Hegyi Béla kőműves mester és csapata előtt is. Nem sorolom tovább, bárkit említenék még, mindannyian ismerik, hiszen szomszédok, s akit nem említettem név szerint, azoknak is örök hálával tartozunk. Otthont teremtettek nekünk, akiknek bizony, nagyon helyesen, még hosszan meg kell becsülniük magukat a kis közösségben, hogy –

mint egy idős falubelitől hallottam – a *senkiből gyűttmentté* küzdhessük fel magunkat, itt *valaki* majd legfeljebb a gyerekeinkből lehet.

Lassacskán a faluban azért szert tettünk ismerősökre, majd barátokra, s idővel tágult a kör. Elsősorban, mi tagadás, Vereb felé. Hát persze, hogy megint a ló! Itt volt Csizmazia Laci tanyája, ahová évekig jártunk a lányaimmal lovagolni. Aztán bonyolult – hogy az ő szava járásával éljek – „kapcsolati tőke” szálai elvezettek Molnos Leventéhez, rajta keresztül Kerekes Babihoz és Kurcz Marikához. Úgy alakult, hogy nálam maradhatott Somogyi Győző festőművésznek Lengyelországot megjárt magyar lovasság ezer évét – a honfoglalástól az I. világháborúig – bemutató grafikai munkáinak másolata, mely kiállítást a Verebi Művelődési Ház fogadta be.

S jöttek az álmodozó, jobbára téli esték Leventénél, vagy nálunk, mi jót s szépet lehetne még kitalálni. Ezek nyomán születtek meg olyan ötletek, mint például, hogy a település határában lelt honfog-

laláskori harcos neveztesse el Vereb vitéznek, s ennek nyomán keresztelődjön át a falunap Vereb Vitéz Napjának, mely rövidesen beállhatott a hazai hagyományörző rendezvények nyilvántartott sorába, s immár jurták is állhatnak ezen az ősi kultúránkat hirdető ünnepen. Levente síremléket faragott Vereb vitéznek, a helyi mesterek pedig talapzatot készítettek hozzá. Háromhalmos kemence épült az Önkormányzat udvarán – s még hosszan sorolhatnánk az olyan kezdeményezéseket, amelyek megvalósításához az első, amire a mai ember gondol, a pénz.

Nos, Vereb megmutatta: nem így van! E falu közösségében, mint kiderült, még elevenen él a kaláka hagyománya, munkát, anyagot, szívet kapcsolnak itt össze úgy, mint a múltban mindig. Az egymásért élés, cselekvés közösségteremtő erő, s ez az összetartozás megnyilvánul a Verebi Esték immár nyolcadik éve tartó rendezvénysorozatában is. Jómagam, ha csak tehettem, mindig ott voltam, s két ízben szerepeltem is már ezeken az általában teltházasan találkozón, ahol rendre tanulhattunk egymástól valamit. S tudják, mi a legszebb ebben? Hogy az embernek nincs kedve egyharmar haza menni. Tamási Áronnal mondom, a világ azért van, hogy valahol otthon legyünk benne. Vereben pedig itthon vagyunk. Remélem, így is marad.

Szalai Attila
Tiszteletbeli Verebi Polgár